

HRABACSIK MÁTÉ ATTILA

Menekülés

Ködös várromok közt
sétáltam reggel
egyedül magammal
zavaros fejjel.

Kiálltam a szirtre
néztem a mélybe
nagy levegőt vettem
s ugrottam végre.

Sínek közt

Dübörög a vonat.
Felállnék, de hogyan?
Ott fekszem a sínen.
Patkány marja szívem.

Időzavar

(haiku)

A szétfolyt idő
tavának mélyén állok
beton-csizmámban.

Kétsoros

Elhúzó a függönyt, és beleáll
a szemembe egy kis fény-szilánk.

Jégbefagyva

(renga)

Megfulladok, mint
a jégpáncélba zárt fa,
ha nem olvad fel.

Elfogyott a levegőm,
s összeroppant a világ.

Hajnal

Fény szava hív haza,
itt van a pirkadat
rögtön már.

Csendesen illan az
éjszaka lágy zaja,
s hold sincs már.

Roskatag kőfalat
millió fénydarab
robbant szét.

Ágakon fennakadt,
szétszakadt álmomat
tépjed még.

S ott marad egymaga,
nézi a dombon a
napkeltét...

Jövőkép (II.)

Savesőben állok,
ömlik rám a víz,
húsom már lemállott,
számban vér-víz-íz.

– mindent eltakaró, vérfagyasztó sötét –

Érzem, hogy közeleg...
egy hatalmas szélvihar,
mely leheletével
amit csak tud, felkavar.

– égbe meredő, kettétört mamutfenyők –

Kopaszon fekszik a táj,
óriási pusztítás,
mindenütt véres jelek,
Föld-húsba vájt mély sebek.

– körös-körül fekete állattetemek –

A föld újra megremeg,
ereje szétveti testemet...

Nekünk már úgyis vége,
abbahagyni őértük kéne!

–...mert a Földből mi marad? csak egy felhő-gomba,
mit az égre ken, s otthagyt majd az atombomba... –